

סו לא חוו ליה וכו'. כלומר לא שכיח הלך לא מספקין דכתיב: **בתנאי המציה גט צאי**. שאין נריך לומר צפני נכתב ונתחם: **משלחו ביד אחר**. ועושה שליח מאליו ושלח צד"ד: **ואם אמר לו** צעל לשליח: **טול לי הימנה חפץ פלוני**. כשתמן לה את הגט לא ישלחנו

צד אחר: **גבי חלה סגן**. דלמס' וה"ה לכל אונסין אבל אי לא חניס לא ישלחנו צד אחר: **אי דאמר ליה הולך**. ולא אמר ליה אתה צעמך הולך: **ואי מתני' ר"ש**: אפילו. לא אמר ליה אתה הולך כי חלה נמי לא: ה"ז **משלחו כו'**. ולא מפליג בין חלה ללא חלה ועושה שליח אחר הולך לא משמע אלא טרם שיבא גט זה לידה: **איבעינן אימא**. מתני' דאמר ליה הולך ואפי"ה צעינן חלה דצרייתא דקתני ה"ז משלחו והוא דחלה: **ואיבעינן אימא**. מתני' דאמר ליה את הולך וחלה שליח וצרייתא דקתני לא ישלחנו בדלא חלה וכן נמי כי תוקמה כרצון שמעון חלה שליח ור"ש צעל חלה: **אמר לשנים סונו גט לאשתי**. ולא נתן להס גט עשאו עדים וצ"ע פ' שלח אמר להס אתם עמכם כמזוהו הרי אלו יכתבו וימנו ולא יאמרו לסופר ויכתבו כדמפרש לקמן: או **לששה כתבו גט נו'** יכתבו. הס עכ"מ שהרי אמר להס כתבו אבל אמר לשליח תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו ויתנו מפני שעשאו צ"ד ורש"ן לעשות שליח אלמנא אין היחיד עושה שליח: **בזיון דבעל**. שעליו לכתוב את הגט ואינו רואה שידעו לו רב"ש שאינו יודע לכתבו: **הנה**. גבי הולכה: **אם קפיד** דמאי קפידא איכא: **רעה אמר**. התם היינו טעמא דלא משו שליח שלא מסר להס אלא דברים ואין צדברים כח להיות חורים ונמסרים לאחר אבל גט דלית ביה משאח חוזר ונמסר: **שליח מסנה**. שאמר צעל הבית לב' עדים כתבו טטר מתנה לפלוני אי טעמא דגט משום בזיון הוא הלא ליכא למימר הכי שהרי אין עליו לכתבו דתמן ג' ד' ד' קסו: והמקבל נותן את השכר הלך אס ירלו יאמרו לאחרים ויכתבו ולמ"ד מילי לא מימסרין הני נמי לא מימסרין: **אמר ריש לוקיש כאן שנה רבי**. במשנה שנה רבי. **הוא שאלו נו'**. דהא דתנן לא ישלחו צד אחר לא משום צנוילי שליחות דגיטא נקט לה דאס שלח צד אחר הגט גט דלע"ג אין ראונו שיהא פקדונו צד אחר שליח לגרש מיהא שויה אלא האי דתנן לא ישלחו לאשמועינן דאין השאל רשאי להשאל: **ו' אפי' סניוקוס ודעין אותה**. דאס השאלה לו לא לזוך אחרים השאלה לו דאין השאל רשאי להשאל ונתנא לו עובר על דגטו ומקניטו: **אלא**. משום שליחות דגט גופיה מתא לא ישלחו דאס שלחו צד אחר וימנין דגיטא נמי לא הו גיטא ולקמן מפרש מתי וימנין: **אל פוגרש אל פוגרש** דלא שויה שליח להכי

אבל בב"ד של ישראל ביון דנפק ליה דינא לקבלא קטלי ליה או"ל אביי ב"ד של ישראל נמי אפשר דחוו ליה זכותא כי חוו ליה זכותא מקמי דליגמר דינא בתר גמר דינא הו לא חוו ליה זכותא לימא מסייעא ליה **כ"מ** שיעמדו דינו בבית דינו של פלוני ופלוני עדיו ה"ז יהרג דלמא בורח שאני ת"ש שמע מב"ד של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת איש של עובדי כוכבים איש פלוני מת ומאי פלוני נהרג אל ישאו את אשתו מאי מת ומאי נהרג אילמא מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי אל ישאו את אשתו והרג קיי"ל כל מסיח לפי תומו הימוני מהימוני ליה אלא לאו מת יוצא למות ונהרג יוצא ליהרג וקתני בב"ד של ישראל ישאו את אשתו לעולם מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי לא והא קיי"ל דכל מסיח לפי תומו הימוני מהימוני מילי במילתא דלא שייכי בה אבל במילתא דשייכי בה עבדי לאחזוקי שקרייהו: **בתנאי** המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר יאמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר רש"ג אפילו חלה נמי לא דתניא הולך גט זה לאשתי ה"ז משלחו ביד אחר את הולך גט זה לאשתי הרי זה לא ישלחנו ביד אחר רש"ג אומר בין כך ובין כך אין השליח עושה שליח איבעית אימא הולך והוא דחלה ואי בעית אימא את הולך וחלה שאני ואי בעית אימא רש"ג היא וחלה שאני ביד אחר רומינהו אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין אבל שליח לא אמר אביי התם טעמא מאי משום בזיון דבעל הכא בעל לא קפיד רבא אמר משום דמילי יניהו ומילי לא מימסרין לשליח מאי בינייהו איכא בינייהו שליח מתנה ובפלוגתא דרב ושמואל רב אמר מתנה אינה כגט ושמואל אמר המתנה הרי היא אגבה חפץ פלוני: אמר ריש לקיש כאן שנה רבי יואין השוכר רשאי להשכיר אמר לו רבי יוחנן בית רבן יודעים אותה אלא זימנין דגיטא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמרו לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמואל דכחולי עלמא איכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל שקול

כל הגט פרק שלישי גיטין

אבל בב"ד של ישראל ביון דנמיר דיניה לקבלא מיקמל קטלי ליה. אע"ג דאמר בסנהדרין (דף מ"ג:) סהיה אחד רוכב על סוס וסודרין צידו ומלאו לו זכות היה הלה מניף צדורין מכל מקום לא שכיח: **רש"ג** אומר בין כך ובין כך לא ישלחנו ביד אחר. והא

דדרשין (קדושין דף מ"ה). ושלח ושלחה מלמד שהשליח עושה שליח היינו היכא דאין הצעל מקפיד: **ב' משום** בזיון דבע"פ פירש צוקנטרס שעליו לכתוב את הגט ואינו רואה שידעו רבים שאינו יודע לכתבו והא דקאמר יכתבו וימנו ג' אגב יכתבו נקט יתנו אי נמי על ידי שליח ויכתבו דאמר שיתן ירגיש צדבר שהצעל לא כתבו ומקפיד גם על התמיהה וא"כ מאי בזיון איכא והא תנן (לעיל דף כ"ג) האשה כותבת את גיטא אלמנא אין על הצעל לכתבו וי"ל דלעולם על הצעל לכתבו אלא הא ק"ל משמע על דאפילו אשה כותבת כשר דידעת לאקנויי: **ומי"ר** לא מימסרין שא"י. ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן צ"ה התקבל (דף סו:) צדומר לשלשה תנו דקסבר ר"מ דעשאו צ"ד ור' יוסי פליגי דאפי' אמר לצ"ד הגדול שצירוסלים ילמדו ויכתבו ויתנו לה אבל צדומר לשנים תנו או לשלשה כתבו ותנו אפילו ר"מ מודה דכתבו ויתנו ולא מימסרין לשליח כדמוכח מתניתין דהתם והא דקאמר בגמ' שלחו ליה מצי רב לשמואל אמר לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמרו לסופר וכתבו ונתמנו הן מהו שלח להו תלם והדבר כריך תלמוד וריש"ן מתא דלמר שמואל הלכה כרבי יוסף דלמר מילי לא מימסרין לשליח הוה מצי למיפרך דבשנים אפילו ר"מ מודה דלא מימסרין אלא ניחא ליה לאקשויי שמואל דשמואל ועוד דהוה מצי למימר דטעמיה דר"מ משום בזיון דבעל וקסבר שמואל דבכתובה ליכא בזיון אבל בחתימה כשיחתמו אחרים הוא דליכא בזיון דמיפסקמם מילתא בחתימה טפי ומיניה הוה מצי למיפרך מדשמואל דהכא דקסבר טעמא משום מילי דאמר מתנה הרי היא כגט אלא כיון שהיה נריך להציה משמואל דהכא ה"ז פריך מאידך דשמואל דהתם:

כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל אפילו לתמן דלמר דהמפקד (צ"מ דף נ"ה). שומר דעת לשומר פטור שהרי מסרו לנן דעת דאין יכול לומר לו אין ראוני שיהא פקדוני צד אחר נהי דלא מייחייב מ"מ לכחילה אין לו לעשות: **היכא דנפקה לאפיה**. נקט הכי משום דמתניתין איירי בחלה שליח הראשון ולא הגיע לעיר שהאשה סס:

שקול ואם אמר לו טול לי הימנה הימנה רשאי להשאיל וזו אפילו תינוקות של בית רבן יודעים אותה אלא זימנין דגיטא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמרו לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמואל דכחולי עלמא איכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל שקול

דימנין דגיטא בטיל אם שנה כדבעינן לפרושי ואע"ג שהגיע חפצו לידו ולא הפסיד כלום בטל גיטא דעבר על דעתו וקפיד דומיא דבית ועלייה דלא מפסיד בעל מידו ואפי"ה בטל גיטא ויה"ה הכי נמי הכי והשתא אול מפרש אימת חרי קפידא ובעל גיטא דמוקאמרין ומנין דגיטא לא הוי משמע דלפעמים חרי גיטא ואפילו שלחו ביד אחר: היכא דנפקה לאפיה והיבא ליה חפץ והדר שקלא גיטא מניה דכ"ע לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי: פ"י כמאמר דבעל לשליח ראשון טול לי מנחה חפץ פלוני אע"פ שאמר לו טול חפץ ברישא והדר הן לה גט ואול שליח ראשון ומינה שליח שני כיון דלא שינה חפץ מדרעו

עין משפט

לו א מ"י פ"ז מהל' גירושין ה"ד ופ"ט ה"ל לה סנה ע"ש נטושי' א"ש"ע פ"י קמח ט"ע נח: לו ב מ"י פ"ט שם סנה שם טושי' שם ספק נ"ה: לח ג ד מ"י שם טושי' שם ספק נח: לח ח מ"י פ"ד מהל' זכיה הלכה י' סנה ע"ש פ"ט טושי' ח"מ סמן רמ"ד: מ ו מ"י פ"א מהלכות שמימות הלכה ד סנה ע"ש ע"ד טושי' ח"מ סמן שני ונכ"ד אלפס צ"מ פ"ב ע"ה: ועוד שם פ"ג דף פ ע"א וז"ל שם פ"ב סמן י"ט: מ"א ז מ"י פ"א מהלכות שמימות שם סנה שם טושי' ח"מ סמן ע"ד ספק ד: מ"ב ח מ"י פ"ט מהל' גירושין הלכה ג' סנה ע"ש נטושי' א"ש"ע סמן קמח ספק מה: מ"ג ט מ"י שם הלכה לה טושי' שם ספק נ"ה:

פסקי ר"ד (המשך) רשאים לומר לאחרים לכתוב דמילי לא מימסרין לשליח: מאי בינייהו איכא בינייהו שליח מתנה פי' שאמר בעל הבית לשני בניו לכתבו שטר מתנה לפלוני על שדה זו לאביי האמר משום בזיון דבעל דמילי לא מימסרין הכי שהרי אין עליו לכתבו דתנן ומקבל נותן שכי הלכך אם ירצו יאמרו לאחרים ויכתבו ולרבא דאמר משום דמילי יניהו מתנה מילי יניהו שהרי דאס מסר להם כלום ואל יאמרו לכתבו ויכתבו וימנו דאמרו אחרים אין רשאיין לכתבו שהרי לא הרשם לכתבו שהרי לא הרשם לכתבו בבית: כפולוגא רב אמר מתנה אגבה כגט ושמואל אמר היא כגט וקמו להו רבא ושמואל (אמר) [תרתייהו] בחורא התקבל אמר שמואל הלכה כר' יוסי דאמר מילי לא מימסרין לשליח: והם אמרו לו טול לי מנחה חפץ נח: א"ל כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל וזו אפילו תינוקות של בית רבן יודעים אותה אלא זימנין דגיטא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמרו לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמואל דכחולי עלמא איכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל שקול